

Fénysugár

Evangeliumi hitébrevetű és hitmegújító lapok

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakónusza-Megyei Ifj. Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 28000 K, többes kötetnél 25000 K

Újesztendő napján.

„Áldjad én lelkem az Urat és el ne felejtkezzél semmi jótéteményéről!”

Az új év küszöbén állunk. Egy-egy ilyen határkőnél önkénytelenül is hátra és előre tekintünk. Mi az, ami mögöttünk van? Emberi életünknek egy rövidke szakasza, melyben sok volt a kudarc, csalódás, békételenség, elégedetlenség. Sűrű, sötét felhők, amelyek egészen elborították a láthatárt. Fájdalmak, amelyektől még mindig sajog a szív. Ezek töltik be a legtöbb ember szívét és gondolatát, ha a multtal foglalkozik. Ezekről nem jó emlékezni! De van egy felsőbbrendű világ, amelyben mások a lehetőségek, más a kilátás. Aki belépett ebbe a világba, annak is lehet fájdalmas tapasztalata, szomorú csalódása, de ezekre nem keserves a visszaemlékezés, mert ott áll életének egy felséges élmenye: . . . mindenek egyaránt javokra vannak . . . (Róm. 8, 28.). Minden kudarc csak arra szolgált, hogy az életnek, a győzelemnek forrását jobban igénybe vegye. Minden fájdalom jobban odavonta őt Annak a szívére, Aki a fájdalmak embere lett mi értünk. Minden seb mélyebb bepillantást engedett néki azokba a sebekbe, amelyek az ő gyógyulására szolgáltak. (Ésaiás 53.) Így lettek számára a szomorú alkalmak dicsőséges tapasztalatokká menyei Urával és Királyával. De örömökről és túláradó boldogságról is beszélhet egy ilyen szív. „Teljes öröm van tenálad” — „a ti örömötek teljes legyen” — „az én békességemet adom néktek” — „azért jöttem, hogy életök legyen és bővülködjenek.” Milyen felséges megnyilvánulása a túláradó, gazdag kegyelemnek. Ha a lefolyt évben mindez a mienk lett, akkor szívünk ma ujjongó hálaadással, dicsérettel és magasztalással van telve.

„Áldjad én lelkem az Urat!” És óh mily jó, mily könnyű a zsoltárirót tovább követni az ő fölfelé szárnyaló gondolataiban. „El ne felejtkezzél semmi jótéteményéről.” Semmiről, egyetlenegről sem, mert azok drága gyöngyszemek a te életedben. Értékessé, gazdaggá teszik azt s ebből adhatsz másoknak is. Szüntelen adsz és még sem fogy el soha, mert a forrás, amiből merítesz, kiapadhatatlan. S nemcsak egy rövid életre, az örökkévalóságra is kihat. Gazdag vagy és gazdag maradsz mindörökké! — Lehet azonban, hogy e szavak még nem keltenek benned visszhangot. — akkor arra kérlek, jöjj velem oda, ahol egész bizonyosan elnyerheted te is mindezt — a golgotai kereszthez, a te Megváltóddhoz, aki bűneidért vérezett, szegényné lett, hogy gazdagíthasson, halált szenvedett, hogy életet legyen. Fogadd el őt, s vele az életet és akkor minden — minden a tied! (Róm. 8, 32.) Lehet, hogy a multad sötét volt, de a jövőd annál világosabb és lesz neked is boldog újesztendő! „Áldjad én lelkem az Urat!”

Arnd János.

1555. dec. 27-én született a németországi Anhalt-Fejedelemség Ballenstadt nevű városában. Atyja udvari lelkésze volt az ottani fejedelemnek s tíz éves korában árván hagyta. A mennyei Atya nagy szeretettel vette fel a kis fiú gondját, pártfogókat rendelvén melléje. — Egyetemi tanulmányait végezve, egy lengyel bárónak lett a nevelője. Ez időre esik egy felrázó élménye. Belesett a Rajna folyóba s tanítványa, a fiatal báró, utána ugrott s kimentette. Így lett ő olyaná, mint Mózes, ki a vízből mentetett ki. Írásai és tanításai által később ő maga is sokakat mentett ki a lelki nyomorúság árvizeiből.

1583-ban az anhalti fejedelem meghívja lelkésznek. Szolgálatának több állomása volt s bár sokszor bántalmazták azért, hogy oly határozottan hirdette a tiszta evangéliumot, mindvégig hű maradt Megváltójához. Arnd élete abba az időbe esett, amikor a reformációval járó lelki ébredés már teljesen kialakult. A keresztyénséget bizonyos hittételeken való vitakozással s a predikálást és lelki életet merő „szóművészetté” tették. Az evangélium teljes hirdetése minden időben számíthat ellenállásra. Csoda-e, ha ebben a hitben holt korszakban még inkább kellett Arndnak szenvednie azért, mert Istennek engedelmes lélekkel rámutatott a színleges és igaz keresztyénség közötti különbségre. 1608-ban Eislebenbe, Luther születés-helyére kerül lelkésznek s ettől kezdve kezdik őt mind jobban megbecsülni, úgyhogy 1611-ben püspökké lesz a sokat ócsárolt s üldözött Arnd. E tisztségben marad aztán Celleben 1621. május 11-én bekövetkezett haláláig.

Arnd főműve „Az igaz keresztyénségről” szóló négy könyve, mely a tudósok állítása szerint is őt a világirodalom legjobb vallásos elmélkedői közé sorolja. Hatással volt reá Kempis Tamásnak a Krisztus követéséről szóló s a XV-ik századból való könyve, de ennél sokkal tisztábban juttatja kifejezésre az evangéliumot. Jelentősége három dologban domborodik ki. 1. A keresztyénség gyakorlását sürgeti, mert az nem elméleti, hanem gyakorlati dolog. 2. Az embert a saját belső és mélyseges romlóságának s ugyanakkor a Jézus Krisztusban való élet dicsőségének ismeretére vezeti. 3. Hangoztatja, hogy Krisztus szeretetéért a keresztyén örvendezve kell, hogy meghaljon a világnak. — Nagyon helyesen adta egyik kötetének kiadója ezt a címet: Adám halála, Krisztus élete. Mert csakugyan ez az igazi gyakorlati keresztyénség. Könyvének és életének igen nagy hatása volt. Nyilatkozatok és levelek mutatják, mekkora volt nyomában az áldás.

Fejedelmek, doktorok, teológiai professzorok tettek jó bizonyosságot, hogy ez az ember, aki tudákos kortársai mellett szinte együgyűnek látszik, egymaga többet épített, mint százada összes tudósai. Könyvének egyes részletei 1705-ben és 1708-ban kerültek magyar nyelvre a kegyes életű grófnő, Petróczy Kata Szidónia fordításában. Teljes magyar fordítása 1741-ben jelent meg s különösen néhány dunántúli evang. lelkészre volt az időben nagy hatással. Bárcsak megújulhatna köztünk ma is Arnd hatása s munkálhatná azt, aminek a munkálására ő a maga életét, őt magát pedig az Úr anyaszentegyházának adta. Zsidók 13, 7.

Te — és mi.

Redern Hedvig.

Mi sok gyümölcsöt csak beszéd-től, tettől várunk,
Te szólsz: ezt nem terem, csupán kereszthalálunk;
Mi mindig csak futunk, teszünk-veszünk sietve,
Te szólsz: a gabnaszem nem jó, csak földbe vetve.

Rohammal törnénk mi a Lélek országába,
Fülünk folyvást figyel, ha zúg a földi láрма
Te szólsz: tanuljatok szenvedni, várni szépen,
Meglövad a salak a szenvedés tűzében.

Úgy fél szegény szívünk nehéz, sötét utaktól,
Ha látja a veszélyt, borzadva búvik attól
Te megfogván kezünk, teszel tovább, mélyebbre,
S látjuk, ott vár reánk világosságnak serge.

Szeretnénk már alant mindent valóra váltani,
S saját eszünk szerint szép terveket csinálni,
Te szólsz: ez földi terv, az Isten útja az más!
Keresztre hát velünk, mert ebbe' van csak áldás.

Vágyol készíteni Te, Uram, pünkösdi népet,
Mely szolgál lélekben s igazságban Tenéked,
Mely meghalt Teveled s Veled ment az egekbe,
Mely örzi titkodat, s amelyben megjelenysz Te.

Menyasszonyod e nép! A mennyegzőre készül,
Magában semmi bár, aranyt raksz rája díszül,
Te választottad őt s fölkened Szent-Lélekkel
Zengje dicséreted örök dicsénekekkel!

Ford. Vargha Gyuláné.

Szent Jeromos beszélgetése a gyermek Jézussal.

Szent Jeromos egyházatya született 331-ben, meghalt 420-ban, Betlehem közelében egy kolostorban, ahol életének utolsó éveit töltötte. Halála előtt kevéssel ő maga beszélte el a következőket:

Itt, Betlehem közelében oly sokszor lebegett lelki szemem előtt a Jézus jászola, s ilyenkor szívemben mindig csendes beszélgetést folytattam a gyermek Jézussal. Így szóltam: „Óh, Uram Jézus, hogy reszkettél te az én üdvösségemért, mivel tudjam én ezt neked viszonzni?” S akkor úgy tetszett, mintha a gyermek így válaszolna: „Semmit sem kívánok, kedves Jeromos, csak dicsőséget a magasságban az Istennek. Nyugodjál bele abba, hogy én jobban megaláztam magamat, mint Dávid. (II. Sám. 6, 22.)

Még jobban meg fogom alázni magamat a Gecsemánében és a Golgotán.”

Én így folytattam: „Úgy szeretnék neked valamit adni, drága gyermek, odaadom minden pénzemet.” A gyermek így válaszolt: „Hiszen a menny és a föld az enyém, semmire sincs szükségem; add oda a szegényeknek, s úgy veszem, mintha nekem adtad volna.”

Jeromos: „Megteszem szívesen, édes Jézusom, de hadd adjak valamit neked személyesen is, vagy meghalok fájdalomban.”

Jézus: „Mivel ilyen adakozó vagy, megmondom, mit adj nekem. Add nekem a bűneidet. a rossz lelkiismeretedet és a kárhozatodat.”

Jeromos: És mit csinálsz velük?

Jézus: Vállaimra veszem, s az lesz az én feleséges cselekedetem, hogy

bűneidet hordozom, lelkiismeretedet megnyugtatom és kárhozthatósodat eltörlöm.”

Ekkor a szegény Jeromos sírva fakadt s így szólt: „Óh gyermek, drága gyermek, hogy meghatottad a szívemet! Azt hittem, valami jót kívánsz, s ime azt kéred, ami bennem rossz. Vedd el hát mindazt, ami az enyém, s add nekem azt, ami a tied, s akkor elsegítettél az örök-életre.”

Witt után.

Az Isten iránti hála nem egyéb, mint az elismerése annak, hogy Ő az, aki ad és mi csak elfogadjuk Tőle.

Aki Istennek köszönetet mond, az elkészíti a maga számára az útát, amelyen keresztül Isten meglátogatja őt.

Minden köszönet Isten iránt előkészítés további és nagyobb ajándék számára.

Egy karácsonyi beszéd hatása.

London egyik templomában a következő Igékről beszélt Burgmann lelkész. „Ma született néktek a Megváltó.” Föltűnt neki egy zsidó férfi, aki a templomajtó mögé húzódva állt és figyelt. Hirtelen a túlradó karácsonyi örömtől megragadva kiáltott fel a lelkész: „Neked is, Ábrahám fia, aki távol állasz, neked is ma született a Megváltó.”

Két év múlva egy előkelő öltözötű, fiatal, amsterdami zsidó ifjú kereste fel a lelkészt és megilletődve kezdte szavait: „Néhány hét előtt meghalt az atyám. Amikor érezte, hogy az utolsó órája közeledik, magához hivatott és elmondta, hogy két évvel azelőtt egy fiatal lelkész beszédét hallgatta karácsony estéjén és mélyen a lelkébe vésődtek a szavai, különösen a felkiáltása: „Neked is, Ábrahám fia, megszületett ma a Megváltó!” — úgy megragadta őt, hogy bizonyossá lett előtte, hogy a názáreti Jézus az ígért Messiás. A názáreti Jézusban vetett hitben békét talált a lelke és abban a boldog bizonyosságban halt meg, hogy megnyerte az üdvösségét Jézus Krisztusban. Arra kért, hogy hagyjam el a hitelenség útját s hajtsam meg térdem az Üdvözítő előtt, akkor boldog leszek már itt is és az örökéletben. Atyámnak ezek a szavai nagy nyugtalanságot és félelmet keltettek bennem. Hetekig tartott ez a nyugtalanságom, éjjel és nappal fülemben csengett haldokló atyám utolsó szava. Ekkor egy csendes éjszakán, éjfélkor egy hang azt mondta nekem: „Menj el Burgmann lelkészhez, ő megmondja neked, hogy hogy találod meg a nyugalmat és a békefényt és hogy lásd, hogy valóban

azt találtad meg, találsz majd ott egy idegen zsidó ifjút, akit ugyanaz a lelki vágy vitt oda.”

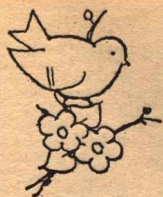
Alig hogy befejezte szavait, egy ifjú lépett a szobába, akit a bűntudat és a lelkifélelem hozott Burgmann lelkészhez.

Amikor Isten csudálatos vezetését látták, a lelkészből kitört a hála és dicséret és túlradó szavakban dicsőítette Isten szeretetét, ami számunkra Jézus Krisztusban lett nyilvánvalóvá.

És amint a feltámadott Úr Jézus a kételkedő tanítványoknak az emmausi úton az Írást megmagyarázta, úgy mutatta meg a lelkész az Írásból, kezdve Mózesről és a prófétáktól az apostolokig az Úr Jézust, az elveszettek Messiását, a boldogtalanok Üdvözítőjét az ifjaknak. És amint az emmausi tanítványok szive égett, úgy kezdett égni a zsidó ifjak szive is. Az Úr Jézus szeretete lángra lobbantotta a sziveiket és térdre borultak a Keresztrefeszített előtt, hogy hódoljanak Neki, mint Megváltójuknak és Üdvözítőjüknek és könyörögjenek Hozzá kegyelemért.

Palesztinában

Járt nemrég Sir Moud, egy volt angol miniszter, ki maga is ott született. Elragadtatással beszél arról, hogy az ország újraépítése mily lázasan folyik. Pár év előtt még homoksivatag, maláriás vidék, s ma virágzó telepések. Izraelnek az ígéret földére való visszatérése nem elmélet többé. Az amerikaiak külön hajójáratot állítottak be a zsidók számára. Ézsaiás 60, 9. beteljesedését látják benne. Természetesen előbb Ezekiel látomásának kell megvalósulni a szétszórta csontok egybemenéséről. — Szeptemberben nemzetközi konferenciát rendeztek a hívő zsidók Londonban, melyen kimondták a zsidó keresztyének összegyűjtésének s a hitetlen zsidók hitreábrándításának szükségességét.

Gyermekeinknek!

A régiek elmúltak,
íme ujjá lett minden!

Vannak gyermekek, akik szeretnének „jó” lenni. Bántja őket, ha engedetlenek, lusták, ha hazudnak, rendetlenkednek, stb. Egy-egy ilyen eset után, ha különösen szegyenlik magukat, elhatározzák: meg fogok változni! Mikor? Hogyan? Hétfőtől kezdve mindig megtanulom a leckémet, vagy a hónap elsejétől kezdve nem veszekszem többet a testvéreimmel. Ez mind igen szép elhatározás, de ha hétfőn megy is talán a dolog, kedden már nehezebb, szerdán pedig már nem is gondolnak reá, vagy elhalasztják a javulást a jövő hétre. Ugyanígy jár az is, aki elseje után akart megváltozni. — A vége mindig az, hogy nem lesz belőle semmi. Most azonban itt az újév. Megint egy olyan nap, amikor el lehetne kezdeni az új életet. Ha szeretnétek ezt, kedves gyermekeim, megmondom néktek a titkát annak is, hogy valóban meg is maradhattok a jó elhatározásban. A magatok erejéből nem fog sikerülni most sem, Azonban van mégis segítség: az Úr Jézusnál megtaláljátok azt. Forduljatok Őhozá és mondjátok el neki, hogy tudjátok, hogy eddig nem voltatok jó gyermekek, de azok szeretnétek lenni. Kérjétek meg, hogy segítsen meg ebben titeket. És azután mindennap különösen reggel, de napközben is bármibe fogtok, bármit csináltok, mindig kérjétek az Ur Jézus segítségét, — ha a régi lustaság, engedetlenség fel akar ébredni — és meglássátok, hogy másképp lesz minden. A Bibliában meg van írva, hogy a régiek elmúlhatnak és minden ujjá lesz, de ez csak az Ur Jézus segít-

ségével lehetséges. — Nála nélkül hiábavaló a próbálkozás, marad minden a régi. Tehát az új évben: „Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt! Bátran, bátran, segedelme diadalmat ad.”

A rab gólya.

Egy régi budai ház magasföldszinti ablakában ül Peti. Előtte a nyitott olvasókönyv, bal kezében egy lyukas fazék, jobb kezében fakanál. Könyve a rab gólya című versnél van felütve, s azt dalolja nagy komolyan:

Várja, várja, egyre várja,
Hogy kinőjjön csonka szárnya...

Zenei kíséretet is szolgáltat hozzá, — veri a fazék fenekét nagy buzgón. Két pajtása, Jancsi és Palkó, lent az utcán, a rab gólya szárny-

próbálgatásait utánozva, ugrándoznak a zene ütemére.

Jancsinak egyszerre valami jó eszméje támadt. Otthagya társait és sokat sejtető arccal fut be a szemközti ház kapuján, honnan pár perccel később egy galambbal és egy nagy ollóval felszerelve tér vissza. Társai azonnal megértik szándékát, s természetesen, mivel ők minden rosszban egyek, azonosítják magukat vele. Egyakarral hozzáfognak ahhoz, hogy Jancsi hűgának, Erzsikének, kedves kis galambjából, szárnyainak lenyisszentésével rab golyát csináljanak, előre örülve annak, milyen érdekes és mulatságos dolog lesz az.

De óh, mi történt! Az olló nagyon nehezen vágta el a szárnyat, s amint a tollak lehullanak, a kis galamb vértől piroslik a kövezet.

Rémületükből fel sem ocsudtak még, amikor látták, hogy Erzsike közeledik feléjük. Úgy szerették volna visszarágasztani a szárnyat, de már minden hiába.

Erzsike, amint megpillantotta kedves kis galambját, nagyon elszomorodott, de a fiúknak csak annyit mondott:

— Ti mindig kinozzátok az állatokat, az Úr Jézus nagyon szomorú emiatt!

Ez a szelid szemrehányás nagyobb hatást ért el, mint a legkeményebb büntetés. Belátták, hogy csakugyan nagyon rossz fiúk ők. Ahol szerét ejthetik, kinozzák az állatokat. Minden állat menekül előlük. Valamikor régen Erzsike is egy volt velük ebben, de amióta vasárnapi iskolába jár, s átadta szívét az Úr Jézusnak, nagyon megváltozott.

Végre Peti törte meg a csendet, kijönte szive bánatát társai előtt. Ő nagyon, de nagyon szeretne más lenni. Oly sokszor föltette már magában, egy-egy gonosztett után, hogy megváltozik, de minden próbálkozása hiába volt. Peti vallo-mása megnyitotta pajtásai szívét,

s nemsokára kitűnt, hogy ők is épen így vannak. Hosszas tanácskozás után megállapodtak abban, hogy Erzsikével együtt eljárnak a vasárnapi iskolába, hátha sikerül nekik is, megváltozni.

Elhatározásukat végre is hajtották. Megismerték és megszerették az Úr Jézust. Most ismét egyek, de nem a rosszban, hanem a jóban Erzsikével.

Jézus szeret . . .

Kit Ő szeret,
Jézus szeret,
Az nem busul,
Az felvidul
S boldog lehet.

És engemet
Szintén szeret.
Éj, nap ha jó,
Velem van Ő,
Hiven vezet.

Képrejtvény.

A levelezőnéni póstája.

Kedves Gyermekek!

Nagy szeretettel üdvözöllek benneteket és azt kívánom: Bár adhatna az Úr Jézus az új esztendőben mindegyiteknek tiszta és boldog új szívét!

Tudakozzátok az Írásokat!

Jan. 1. Róm. 8:24–32. Mit remélsz az újévtől? Látható dolgokon csügg-e a tekinteted, a szíved? Akkor sok csalódás fog érni. De ha azt reméled, amit nem láthatsz, csak hit által, akkor boldog vagy, mert ez a reménység nem szégyenít meg. (Róm. 5:5.) Istennek Szent Lelke erősíteni fogja hitedet, s a hittel együtt növekszik a reménység is. S ha az előtted álló év tele lenne is megpróbáltatásokkal, szenvedésekkel, hitednek és reménységednek nem kell meginognia, mert te is tudhatod azt, amit a 28. vers szavaiban ígér Isten. Természetesen csak azoknak, akik Őt szeretik. De Ő ezt a szeretetet kész a te szívedbe is kitölteni a Szent-Lélek által. (Róm. 5:5.)

Lukács 2:21; Galata 3:23–29; Lukács 4:16–21.

Jan. 2. Márk 1:1–13. Márk nem a tizenketű közül való. Vele először az apostolok cselekedeteiről írott könyvben találkozzunk (12, rész 12. vers.). Évangéliumát valószínűleg a Pétertől hallottak nyomán írta. Ez a legrövidebb mind a négy evangélium közt. Márk nem terjeszkedik ki Jézus gyermekkorára, mint Máté és Lukács, még kevésbé megy bele Jézus földi életét megelőző, öröklől fogva való életének magyarázásába, mint János. A földön járó, de már férfiúvá fejlődött Jézus ragadja meg figyelmét. Nehány verset szentel az előfutárnak, Keresztelő Jánosnak s a 9. versben már „eljöve Jézus.” Jézus, az Isten szerelme Fia, akin megnyugszik a Szent-Lélek, s aki ennek erejében meggyőzve a Sátánt, azonnal beleáll nagy munkájába.

Róm. 1:1–15.

Jan. 3. Máté 2:13–23. Alighogy Isten szent Fia megjelent a földön, még csak kicsiny csecsemő volt, a nagy ellenség, az ördög, azonnal fölkel, hogy elpusztítsa. Jézus és a Sátán nem férnek össze. Minden, ami a Sátántól való, üldözi azt, ami az Úrtól való. S a Sátán mindig talál magának emberi eszközöket, Heródeseket, akik által szándékait végrehajtja. De bármily nagy is a Sátán hatalma, korlátai vannak. Isten azt mondja: „eddig és ne tovább!” Sok ártatlan gyermekélet áldozatul eshetett Heródes kegyetlenségének, de annak az egynek, akinek majd a maga idejében az egész világ bűnéért kellett meghalnia, most még nem volt szabad elpusztulnia. Isten megtartotta, hogy betölthesse nagy hivatását.

I. Péter 4:12–19. Máté 16:1–4, Jakab 4:13–17.

Jan. 4 Zsolt. 2. Sok száz évvel Jézus születése előtt szólt már az ihletett zsoltáríró ajka azokról a Heródesokról, akik majd fölkerelkednek s az Úr ellen és az ő felkentje ellen tanácskoznak. A Heródesek magva máig sem veszett ki. Nem min-

den Heródes ül trónra, vannak másfajta uralkodó emberek is, s csak annyiban rokonai Heródesnek, hogy szívökben gyűlölet ég Istennek Fia ellen. De Isten fölkenet az Ő Királyát, s az emberek minden gyűlölete és gonoszsága sem taszithatja le Őt a trónról. Boldogok, akik Őbenne bíznak. Róm. 1:16–25.

Jan. 5. Márk 1:14–28. Mindjárt az első lépéseknél látjuk kibontakozni magunk előtt Jézus uralkodásának körvonalait. Látjuk őt, mint igehirdetőt (15. v.), mint mestert (16, 27. v.), mint tanítót (21, 23. v.), mint testnek és léleknek orvosát (23–26 v.). Nem csoda, ha az emberek elálmélkodnak bölcseségén és hatalmán. Pedig a legfőbbet most még nem is látják benne, nem látják benne az Isten Bárányát, aki azért jött, hogy az ő bűneiket hordozza. S nem csak az övékét, hanem a mienkét is, az enyémet, ki e sorokat írom, s a tiedet, aki ezt olvasod. Örvendezel-e ennek?

Róma 2:1–11.

Jan. 6. Máté 2:1–12. A napkeleti bölcsek a messze pogány világból is eljöttek, hogy Jézusnak tisztességet tegyenek, s elhozzák neki ajándékaikat. S nincsenek-e ma sokan a keresztyén világban, akik nem adják meg Jézusnak azt, ami őt megilleti, s nem hozzák neki ajándékul azt, amit vár tőlük, a szívöket. Azért szégyenít meg ma is a keresztyénséget oly sokszor a pogányok. Olvasunk, hallunk nagy ébredésekről a pogány világban, s tapasztaljuk a keresztyén egyházak alvását. De érezzük, látjuk, hogy itthon is kezdenek megint ébredezni a lelkek, s hisszük, hogy nemso-kára eljön a nagy ébredés. Imádkozzunk és dolgozzunk ezért!

Ésaiás 60:1–6; Máté 3:13–17. II. Kor. 4:3–6.

Jan. 7. Márk 1:29–45. Jézus nem akarja, hogy gyógyításának híre elterjedjen, mert nem akarja, hogy az emberek, mint csodadoktorban higyenek benne. Ő mélyebben akar szántani a lelkekben. De azok, akiket meggyógyított, még sem tudnak hallgatni, a hála, az öröm szolgálata (31. v.) és bizonyágtételre indítják őket. Sajnos, sok ember van, aki testi gyógyulást, vagy földi bajoktól való szabadulást nagyon szívesen elfogadna Istenől, van sok olyan is, aki ilyesmit tapasztal és még sem gerjed szíve olyan hálára, hogy megragadná Jézusnak azt a nagyobb kegyelmét is, hogy lelkét akarja meggyógyítani.

Róma 2:12–24.

Jan. 8. Márk 2:1–12. Talán egyetlen gyógyítási történetben sincs oly világosan kifejezve az, hogy mennyivel fontosabb Jézus előtt a lélek gyógyulása, mint a testé, mint a gutaütött történetében. Testi bajának gyógyítása végett hozták barátai Jézus-

hoz, de Jézus először is a lelkéről veszi le a terhet. Nem kemény dorgálással illeti, hanem gyöngéd biztatással: „Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.” Vegyük jól figyelembe ezeket a szavakat is: a z o k n a k hitét látván. Jézus tehát nagyon fontosnak tartja azt, ha azoknak van hite, akik a beteg lelkeket Őhozza vezetik, Őhozza viszik. Milyen biztatás ez azoknak, akik meg nem tért szeretteikért imádkoznak. Csak tovább, kitartó, meg nem lankadó hittel!

Róma 3: 1—20.

Jan. 9. Márk 2: 13—28. Jézusnak minden szava és cselekedete, egész lénye és élete teljes ellentétben áll a farizeusok felfogásával. Akiket űk megvetnek, azokat Jézus pártolja és szereti. Bűnösök ezek, de olyan bűnösök, akik tudatában vannak bűnös voltuknak s vágyódnak a szabadulás után. A gőgös, önmagukkal megelégedett, magukat igazaknak tartó farizeusokkal Jézus nem vállal semmi közösséget. Egészen más az ő felfogása a szombat megünneplésére nézve is. Nem külső szertartásokkal, aprólékos szabályokkal, hanem lélekben és igazságban. Így válik Jézus egész tanítása azzá az új borrá, melynek új tömlőkre, új formákra is van szüksége.

Zsoltár 122.

Jan. 10. Róm. 12: 1—6. Nem elég lelkünket Istennek szánni, testünket is oda kell neki szánnunk. Sok keresztyén nem értette meg ezt, épen ezért keresztyénsége csak kegyes érzelmekből, jó elhatározásokból áll, amelyeknek keresztülvitelét azonban minduntalan megakadályozza a Sátán a kísértéseknek könnyen engedő, a bűnnek rabsága alól föl nem szabadult test által. Az űr a mi testünket is meg akarja szentelni, s csak így lehetünk méltó tagjai annak a testnek, amelynek ű a feje. Így teljesíthetjük abban azt a szolgálatot, amelyik épen mireánk van bízva, mert a test különböző tagjainak különböző ajándékai vannak, de mindnyájunk közös ajándéka a hit, amely által hivatásunkat felismerhetjük s betölthetjük.

Lukács 2: 41—52. János 1: 35—42. II. Kor. 6: 14—7: 1.

Jan. 11. Zsolt. 3. Dávidnak sok ellensége volt, épen azért, mert ő az űr barátja volt. De a legfájdalmasabb az volt számára, hogy még saját fia, Absolon is ellenségévé lett. Így lesz sokszor az embernek ellenségévé a saját házanépe. (Máté 10: 36.) De Dávidot ez a nagy fájdalom sem veri le. Az űrhoz kiált segítségért, s az űr meghallgatja. Elveszi minden félelmét, szeretetével támogatja, ellenségeit meggyőzi, őt

pedig megszabadítja. Ennek a szabadításnak bizonyosságában hordozhatja Istennek minden gyermeke alázasosan és örvendő az ellenségek által okozott fájdalmakat.

Róma 3: 21—31.

Jan. 12. Márk 3: 1—19. Jézus hatalma elől minden gonosznak meg kell hátrálnia: a betegségnek, a tisztátalan lelkeknek, magának az ördögnek. S Jézusnak munkatársakra van szüksége, itt a földön jártában is, hogy széjjelküldje őket olyan helyekre, ahová ő maga, a test korlátai közé szorítva, nem juthat el. De szüksége van munkatársakra, akik az ő munkáját folytassák akkor is, ha ű már testben nem lesz itt a földön. De amikor, visszatérve a dicsőségbe, annál teljesebb mértékben kiöntheti reájuk Szent-Lelkét. Maga közi gyűjti az első tizenkét tanítványt, akiket azóta a tanítványok megszámlálhatatlan serege követte, akiket mind ű hívott el s ruházott fel a Szent-Lélek erejével.

Róma 4: 1—8.

Jan. 13. Márk 3: 2—35. Hozzá tartozói azt mondják, hogy esztét veszttette, az írástudók azt mondják, hogy ördög van benne. Mily rettenetes félreismerése Jézusnak! S a farizeusok félreismerése nem is tudatlanságból származik, hanem szándékos. Épen azért nem enged a legvilágosabb cáfolatnak sem, hanem tudatosan ellenáll a Szent-Léleknek, egészen a kárhözátig. Megértjük ebből, hogy miért helyez Jézus olyan nagy súlyt az ű hozzá való tartozásra, a Vele való összeköttetésre, a neki való engedésre, annyira, hogy ezt minden földi kötelek, és minden, embereknek való engedelmesség fölé helyezi. Nem a maga dicsőségét keresi evvel, hanem az emberi lélek legfőbb javát.

Róma 4: 16—25.

Jan. 14. Márk 4: 1—20. Miért nem adott mindenkinek, hogy a példázatot megértse? Épen azért, mert sok szív már előre megkeményítette magát. Hiszen a mag mindig ugyanaz, az Istennek tiszt, szent Igéje. A magvető is ugyanaz, az űr Jézus Krisztus, mert csak az az igazi magvetés, amelyben az ű Lelke szólal meg. A különbség ma is az emberi szivekben van. Nyisd meg a szivedet, figyelj oda komolyan az Igére, tartsd meg, amit hallottál, ne engedd, hogy a világ elrabolja tőled, akár gondjaival, akár gyönyöreivel, s a te szivedben is gyümölcsöt fog hozni. De ha nem engedsz az Igének, akkor, mennél többször hallod, annál keményebb lesz a szived, míg végre beteljesedik rajtad is a 12. vers borzasztó ítélete.

Róma 5: 1—11.

Vargha Gyuláné.